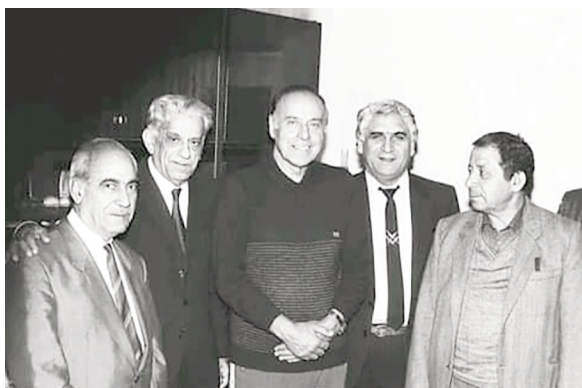

Heydər Əliyev əsrinin 23-cü ili

“Mən sizi Heydər Əliyevin tapşırığı ilə yığmışam. Onun dediklərini sizə çatdırmaq istəyirəm. O, sizə qayğı göstərməyi və problemlərinizi həll etməyi mənə tapşırıb. Sizin haqqınızda “Yaxşı uşaqlardır” dedi

...Başa düşürdük ki, yeni ab-hava yeni ədəbi təfəkkür, düşüncə tərz, yeni üslub və yanaşma tələb edir”

təmxanlı ayağa qalxdı.

- Sabir Rüstəmxanlı!

Heydər Əliyev onun da soyadını təkrar etdi.

- Deməli, Rüstəmxanlı.

Görüşdə bizim milli soyadlarını və ya ləqəbləri qanuniləşdirmək cəhdlərimizə var qüvvələri ilə müqavimət göstərən partiya kəhinləri də iştirak edirdi. Çoxlarını üzdən tanıyırdıq. Hiss olunurdu ki, baş verənlər onların ürəyincədir. Onlar açıq-aşkar gözləyirdilər ki, birinci katib bu azadfikirlilə son qoyacaq və yazıçılara mətbuatda bu cür soyadlarından istifadə etməmək barədə xəbərdarlıq edəcək. Hamı gərginliklə qulaqburması gözləyirdi.

- Siyavuş Sərxanlı.

Heydər Əliyev gülümsündü:

- Belə. Sərxanlı - xanlı!

Mənim də növbəm çatdı:

- Mövlud Süleymanlı.

- Sağ ol. Əyləş!

***

Bu səfərdən bir qədər keçəndən sonra İmran Qasımov bizi öz kabinetinə yığdı.

- Mən sizi Heydər Əliyevin tapşırığı ilə yığmışam. Onun dediklərini sizə çatdırmaq istəyirəm. O, sizə qayğı göstərməyi və problemlərinizi həll etməyi mənə tapşırıb. Sizin haqqınızda “Yaxşı uşaqlardır” dedi.

Həqiqətən də, o dövrdə gənc, istedadlı şair və yazıçılardan çoxu öz məişət problemlərini həll etdilər: kiməsə mənzil, kiməsə məşin verildi, bəzilərinə də işlə təmin etdilər. Təkcə yaradıcılıqla məşğul olmaq qalırdı...

Biz böyük ruh yüksəkliyi və məmnunluq hissi ilə yazıb-yaradırdıq. Həm də başa düşürdük ki, yeni ab-hava yeni ədəbi təfəkkür, düşüncə tərz, yeni üslub və yanaşma tələb edir”.

Xalq yazıçısı Elmira Axundovanın “Şəxsiyyət və zaman” kitabından Mövlud Süleymanlının xatirələri...

Milli soyadları ilə imza atmaq qadağan idi...

“70-ci illərin sonunda Bərdədə Heydər Əliyevin iştirakı ilə zona müşavirəsi keçirilirdi. Yazıçılar İttifaqından da başda birinci katib İmran Qasımov olmaqla, bir dəstə rayona yollandı. Mən də onların arasında idim.

Hər yerdə qayda-qanun, işgüzar ab-hava, səliqə-sahman duyulurdu. Heydər Əliyev o qədər qayğının içində bizi də yaddan çıxarmırdı. Günün axırında o, Bərdə rayon partiya komitəsinin birinci katibinə müraciətlə dedi:

- Səfərəliyev, yazıçılarla özün məşğul ol!

Hazırda yaşları 60-ı ötmüş və Azərbaycanın ədəbi ictimaiyyətində layiqli yer tutmuş həmkarlarımdan çoxusu ürəklərində o günlərin xoş xatirələrini yaşadırlar.

- İmran müəllim, məni gənc yazıçılarla tanış elə!

Kimin yadından çıxıbsa, bu o vaxtlar idi ki, qeyri-rəsmi də olsa, əsərlərin altında milli soyadları və ya ləqəblərlə imza atmaq qadağan olunmuşdu. Partiya sensorları altında “oğlu”, “xanlı”, “lı-li” ilə bitən soyadları olan şeiri və ya hekayəni çapa buraxmamağa çalışırdılar. Aramızdan biri durub özünü təqdim etdi:

- Nüsrət Kəsəmənli.

Onu da deyim ki, qabaqcadan hazırlanmamış həmin görüşdə başqa respublikalardan olan qonaqlar, jurnalistlər, televiziya işçiləri də iştirak edirdilər. Onlar gözlərini maraqla Nüsrətə dikmişdilər. Bir neçə dəqiqəlik sükutdan sonra Heydər Əliyev şairin soyadını təkrarladı:

-Deməli, Kəsəmənli... Kəsəmənli nə deməkdir?

- Kəndimizin adıdır.

- Yaxşı, Kəsəmənli...

Biz bir sırada oturmuşduq. Ondən sonra Sabir Rüs-